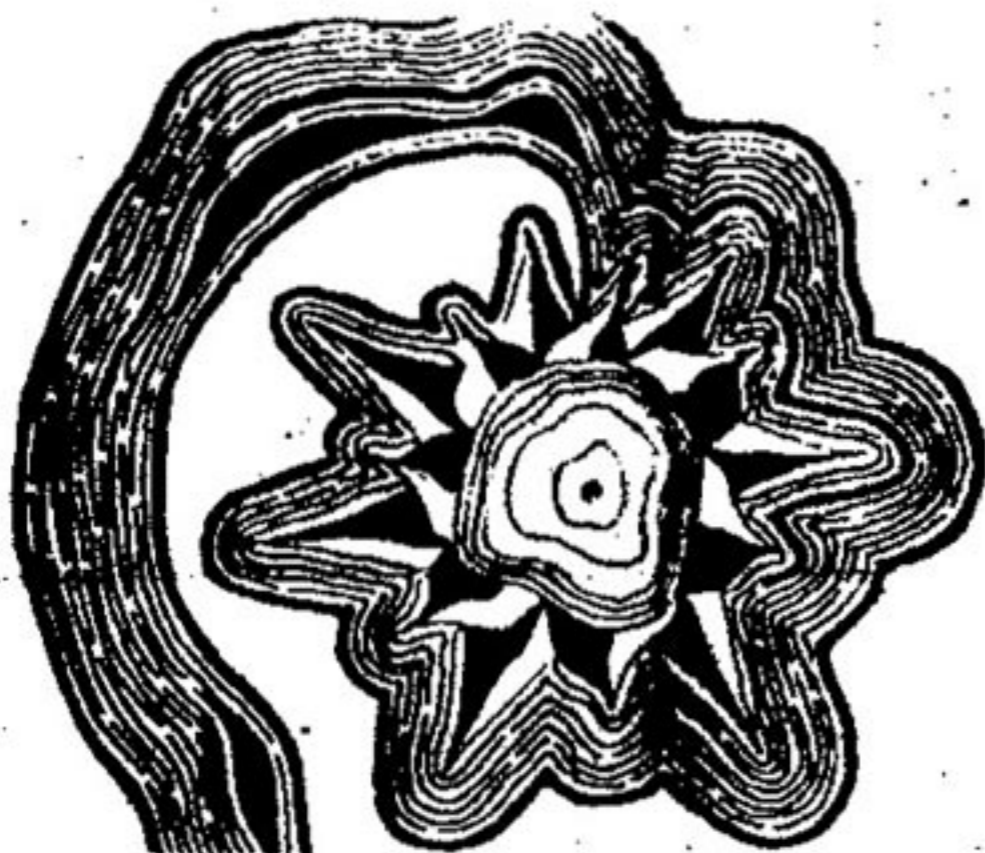

"POEZIA ESTE O HRANĂ SPIRITUALĂ"

- SUSȚINE DL. CORNELIU COPOSU

Reporter: Cum priviți adolescența noastră prin prisma adolescenței dumneavoastră?

Corneliu Coposu: Mă gândesc cu nostalgie la adolescența mea fericită, care s-a desfășurat într-un regim democratic normal, fără obsesia îngrijorării pentru pîinea zilnică și pentru proiectarea viitorului. Ado-lescenții din noua generație, actuală, nu beneficiază de cadrul ideal, care ar trebui să-i scutească de obsesii și nici de condițiile care i-ar îndreptăți să abordeze cu seninătate viitorul. Ei au, însă, în raport cu cele două generații mature care i-au precedat, avantajul de a nu fi alterați de complexul relei credințe care a handicapat generația matură a țării. Ado-lescenții de azi nu sînt afectați de minciuna oficializată și apar în societatea românească în plinătatea

spirituală caracteristică tinereții. Singurul lor blocaj este imobilismul și înclinația spre apatie, pe care ar trebui să o depășească.

R.: În ce măsură poezia a constituit un suport moral pentru a rezista vitregiilor detenției?

C.C.: Poezia este o hrană spirituală care antrenează încredere în bine, promovează speranța și întărește sufletele coplesite de rău. În timpul detenției mele de aproape 18 ani, poezia a fost unul dintre suporturile mele spirituale, în special în cei peste opt ani petrecuți în singurătate absolută în arest monocelular, lipsit de posibilitatea de a comunica (am uitat să vorbesc). În miile de ceasuri de singurătate, una dintre preocupările mele era recitarea nenumăratelor versuri pe care le cunoșteam (Eminescu, aproape integral, Arghezi, Barbu,

Bacovia și clasicii francezi). O mare parte din timpul detenției l-am petrecut elaborînd poeme (am compus în gînd mii de poeme). Bineînțeles că eram lipsit de hîrtie și condei și toată opera de "creație" era realizată în gînd. Pe lîngă credința în Dumnezeu și încredere fermă în dreptatea cauzei pentru care ispășeam ororile temnițelor comuniste, a fost poezia.

R.: Dintre versurile compuse, care sînt cele care v-au susținut cel mai mult?

C.C.: Cea mai desăvîrșită poezie, etalon al obiectivelor înalte și al virtuților omenești cred că este "If" de Rudyard Kipling. Dintre poemele compuse de mine (demult uitate) cea mai reușită mi se pare "Ruga".

R.: Domnule Președinte, mai credeți într-o speranță?

C.C.: Speranța este o virtute capitală, recunoscută ca atare de credința creștină, dar și de morala laică. Oamenii care își pierd speranța se prăbușesc. Pot să mărturisesc că nu mi-am pierdut niciodată speranța în mai bine. Și astăzi sînt optimist și am speranța deplină în viitorul țării și în fericirea neplafonată a ado-lescenței noastre.

a consernat Alina Oancea